

herskende i store og voksende Dele af Befolkningen, og det kunde sluttelig opvise Tilslutning af et Flertal i begge Rigsdagens Ting. — Der laa i det anførte tilstrækkelig Begrundelse for, at Det konservative Folkeparti havde fundet det rigtigt at søge det principielle Forfatningsproblem løst en Gang for alle; men Mindretallet maatte desuden fremhæve, at Tiden »kræver et handlehurtigt Folkestyre, hvor Magt og Ansvar følges ad«. Mindretallet holdt urokkeligt fast ved, at »Folket gennem Rigsdagen skal bevare og udøve den lovgivende, kontrollerende og kritiserende Myndighed, der er en fri Forfatnings Særkende«; men Mindretallet indrømmede, at »Tiden ogsaa i de demokratiske Lande kræver Forenkling og Koncentration«. — Mindretallet lagde ikke Skjul paa, at der inden for Det konservative Folkeparti var divergerende Anskuelser om en Forfatningsændrings Betimelighed og Dybtgaaende. Paa den anden Side havde Rigsdagsgruppen i det ovenfor gengivne Svar til Kommissionen af 20. Januar enstemmigt og klart givet Udtryk for den Opfattelse, at Folketinget skulde have den afgørende politiske Indflydelse, og at Rigsdagsgruppen var villig til at forhandle om en Omdannelse af det nuværende Landsting saavel med Hensyn til Valgmaade som til Sammensætning og Beføjelse. I Grundsynspunktet havde Konservatismen saaledes staaet enig. Over for Kravet om Udslettelse af Landstinget maatte det da blive Opgaven at skabe en Forfatning, der, samtidig med at den lod Rigsdagen hvile paa eet *Valgerkorps*, bevarede mest muligt af et To-Tings-Systems gode Egenskaber.

Det var efter Mindretallets Mening lykkedes paa heldig Maade gennem det foreliggende Forfatningsforslag at bevare et To-Tings-System med Udelukkelse af den gamle politiske Strid om Tingenes Sammensætning. Den foreslaaede Ordning vilde betyde »umiddelbar Samhørighed mellem Magt og Ansvar«. Dernæst søgtes Folketinget suppleret med et andet Ting, der skulde have sit Særpræg af sin særlige Opgave i Kraft af den *Personlighedstype*, der maatte antages at blive afgørende for Tingets Sammensætning. »Navnlig skulde dette gøre sig gældende gennem *Landslisterne*, ved hvilke der gives Mulighed for at kunne opstille Mænd og Kvinder af fortrinlig Indsigt i Samfundslivets forskellige Omraader, men lidet tilbøjelige til at gøre Tjeneste i den almindelige politiske Agitation«. Naar man vilde gøre gældende, at Ordningen blot blev en Pensionering af aftjente Rigsdagsmænd, kunde Mindretallet for sit eget Vedkommende svare, at det havde ingen Tanke i den Retning. »Ordningen skal bruges efter sin aabenbare Hensigt, og Mindretallet er af den Opfattelse, at det Parti eller den Retning, som forsynder sig herimod, kun kommer til at lide Skade derved«. — Endvidere pegede Mindretallet paa den